

Bài văn mẫu Cảm nhận về nhân vật Chí Phèo trong truyện Chí Phèo Văn 11 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Bài văn mẫu số 1: Cảm nhận về nhân vật Chí Phèo trong truyện Chí Phèo

Trước cách mạng tháng tám, số phận của người nông dân luôn là đề tài đặc biệt được các nhà văn quan tâm khai thác. Nếu như Ngô Tất Tố phát hiện ra cái đẹp, sức sống tiềm tàng của người nông dân, Vũ Trọng Phụng chỉ nhìn thấy cái xấu xa của họ thì đến Nam Cao là một người đến sau nhưng ông đã khai thác được mặt khác của người nông dân đó là bản chất lương thiện và bị kịch bị tha hóa. Nhân vật Chí Phèo chính là bản vẽ tổng quát nhất của Nam Cao khi viết về người nông dân. Đây đồng thời cũng là nhân vật để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng biết bao thế hệ bạn đọc.

Mở đầu tác phẩm, Nam Cao đã gây ấn tượng mạnh với người đọc bằng tiếng chửi của Chí Phèo, hấn chửi trời, chửi đời, chửi dân làng Vũ Đại, nhưng chẳng ai đáp lại, hấn lại chửi đến “đứa chết mẹ nào đẻ ra thân hấn, đẻ ra cái thằng Chí Phèo”. Tại sao tiếng chửi lại đau đớn, uất ức đến vậy? Ngược về quá khứ, Nam Cao đã cho thấy số phận bất hạnh của Chí Phèo, đẻ ra là một đứa trẻ mồ côi, bị mẹ bỏ mặc ở lò gạch cũ, Chí may mắn được ông thả ống lươn nhìn thấy và nhặt về. Chí bị trao tay qua nhiều người, ban đầu là bà góa mù, rồi đến bác phó cối, khi bác phó cối mất, Chí lớn lên trong sự đùm bọc của xóm làng. Từ nhỏ Chí đã sống trong sự thiếu thốn tình yêu thương, nhưng bản thân Chí vẫn là con người lương thiện. Chí làm việc cho Bá Kiến để nuôi sống mình, Chí yêu lao động và có những mơ ước thuần phác, hồn hậu: lấy vợ, sinh con, chông làm thuê cuộc mưu sinh, vợ dệt vải, để được chút vốn liếng sẽ mua ruộng để làm. Không chỉ vậy, Chí còn là người có lòng tự trọng, bóp chân cho bà ba hấn chỉ thấy nhục hơn là thấy thích. Ai có thể ngờ rằng một con người lương thiện đến vậy có thể tha hóa, trở thành quỷ dữ của làng Vũ Đại.

Sự tha hóa của Chí Phèo nguyên nhân trực tiếp là Bá Kiến, sự ghen tuông khiến Bá Kiến đẩy Chí Phèo vào nhà tù thực dân. Nhà tù thực dân với sự tàn bạo, tra tấn dã man cả về thể xác và tinh thần đã biến Chí Phèo trở thành kẻ mất cả nhân hình và nhân tính. Ngày ở tù về Chí trông như thằng “săng đá” răng cạo trắng, đôi mắt gườm gườm, xăm trở toàn thân, ... khiến cho ai cũng phải khiếp sợ. Người đọc vừa ngỡ ngàng, vừa đau đớn, anh Chí của ngày xưa đâu? Nhà tù thực dân có sức phá hủy nhân hình, nhân tính của con người ghê gớm đến vậy sao? Bị kịch chồng lấn bị kịch, Chí trở về con bị chính kẻ thù của mình là Bá Kiến dụ dỗ, dùng những lời ngon ngọt làm lu mờ nhận thức của Chí. Trong cơn say triền miên, Chí chính thức trở thành tay sai cho Bá Kiến, đòi nợ, chém giết thuê. Bất cứ việc gì Bá Kiến sai Chí đều thực hiện. Có lẽ cuộc đời của Chí sẽ chấm dứt từ đây, từ giờ cho đến lúc chết Chí Phèo chỉ còn là tay sai của Bá Kiến, của xã hội thực dân.

Nam Cao khác so với những nhà văn trước đó là ở chỗ ông đã chỉ ra con đường người nông dân bị lưu manh hóa. Các tác phẩm trước mới chỉ miêu tả đời sống bí bách, túng quẫn bị đẩy đến bước đường cùng của người nông dân (Tắt đèn – Ngô Tất Tố; Bước đường cùng – Nguyễn Công Hoan). Còn Nam Cao đã tiến một bước xa hơn: ông khẳng định bản chất lương thiện, giàu lòng tự trọng vốn có của họ, đồng thời nêu lên nguyên nhân, con đường tha hóa chính là do nhà tù thực dân, bọn cường hào ác bá đã nhào nặn những người nông dân lương thiện trở thành những con quỷ dữ, bị cả xã hội xua đuổi.

Nhưng cái hay trong tác phẩm Nam Cao chính là liên tục tạo ra những khúc rẽ, những biến cố giúp thúc đẩy câu chuyện phát triển. Cuộc đời Chí tưởng rằng sẽ chìm trong bế tắc, sẽ mãi mãi không nhận ra kẻ thù của mình cho đến ngày Chí gặp thị Nở. Thị Nở xuất hiện như một luồng gió mới đến với cuộc đời Chí Phèo. Sáng hôm sau, Chí nằm một mình trong lều, trăn cảm đã làm hấn yếu đi nhiều, đây cũng là cơ hội để hấn cảm nhận cuộc sống xung quanh. Hấn nghe những âm thanh quen thuộc của cuộc sống, tiếng chim hót, tiếng người ta đi chợ và hấn chợt thấy nhớ về ngày xưa, về những mơ ước rất đỗi dung dị của mình. Nhìn lại thực tại hấn chẳng có gì ngoài những vết sẹo chằng chịt trên mặt, nhận ra mình đã sang cái dốc bên kia của cuộc đời. Trong dòng suy nghĩ miên man, Thị Nở xuất hiện với bát cháo hành trên tay. Lần đầu tiên trong cuộc đời chỉ có chém giết và ăn vạ chị được người ta cho bát cháo hành, chí đường người ta yêu thương, quan tâm, chăm sóc. Đây cũng là lần đầu Chí thấy cháo hành ngon đến vậy “những người suốt đời không ăn cháo hành không biết rằng cháo hành rất ngon. Nhưng tại sao mãi đến tận bây giờ hấn mới nếm mùi vị cháo hành?”. Câu hỏi ấy vang lên làm ta không khỏi nhức nhối, thương cảm cho số phận của Chí. Hấn cảm bát cháo Thị Nở cho bằng đôi mắt thật hiền, cảm động, đôi mắt hấn ươn ướt vì sự biết ơn. Cùng với năm ngày chung sống cùng thị Nở trong hấn lại trỗi dậy khao khát về một cuộc sống khác, hấn khao khát được làm hòa với mọi người biết bao. Mong mỗi được làm người lương thiện, nhân tính trong Chí đã trở về: “Trời ơi hấn thèm lương thiện, hấn muốn làm hòa với mọi người biết bao, thị Nở sẽ mở đường cho hấn”. Năm ngày đó như ánh nắng rực rỡ làm bừng sáng quãng đời đen tối của Chí Phèo. Chưa bao giờ người ta thấy một thằng chuyên rạch mặt ăn vạ lại hiền lành đến vậy, hấn cố uống rượu cho thật ít, để tỉnh tạo tận hưởng hạnh phúc, để được say trong men tình. Lần đầu tiên sau khi ở tù về Chí Phèo mới có lại mục đích và lí tưởng sống. Đó là những mong ước giản dị mà bất cứ ai cũng nâng niu, trân trọng.

Nhưng cuộc đời Chí Phèo vẫn chưa thoát khỏi những bi kịch. Thị Nở từ người cứu vớt lại trở thành người chối tự quyền làm người và hạnh phúc của Chí Phèo, chỉ vì bà cô không cho phép lấy một kẻ chỉ có chuyên đi rạch mặt ăn vạ. Bà cô chính là đại diện cho những hủ tục của xã hội đương thời, đẩy Chí đến bi kịch của sự tuyệt vọng. Chí Phèo uống, nhưng càng uống lại càng tỉnh, càng nhận ra số phận nghiệt ngã của bản thân. Chí xách dao định tìm đến nhà Thị Nở để giết cả nhà “nó”, nhưng bước chân lại hướng về nhà Bá Kiến. Chí Phèo đồng dục đòi lương thiện, nhưng bản thân hiểu rõ: “Ai cho tao lương thiện? Làm thế nào cho mất được những vết mảnh chai trên mặt này? Tao không thể làm người lương thiện nữa?” Và hấn rút dao giết chết Bá Kiến rồi tự kết liễu đời mình. Cái chết của cả hai quá đỗi bất ngờ. Chí giết kẻ thù của mình, kẻ cướp đi người nông dân lương thiện, và tự giết chết thân xác của một thằng tha hóa, giữ lại cho mình phẩm chất lương thiện. Cái chết của Chí Phèo là hệ quả tất yếu nhưng cũng không khỏi làm cho ta thương xót, đồng cảm.

Qua nhân vật Chí Phèo, Nam Cao đã để lại những ấn tượng sâu sắc trong lòng người đọc về một người nông dân chất phác, lương thiện nhưng bị đẩy đến bước đường tha hóa phải tìm đến cái chết để khôi phục danh dự. Đồng thời với nhân vật Chí Phèo tác giả cũng lên án, tố cáo xã hội thực dân nửa phong kiến độc ác, bắt nhân đày con đường đến bước đường cùng. Không chỉ vậy, ông còn thể hiện cái nhìn tin yêu vào bản chất lương thiện của những người nông dân.

Bài văn mẫu số 2: Cảm nhận về nhân vật Chí Phèo trong truyện Chí Phèo

Nam Cao là cây bút xuất sắc viết về đề tài người nông dân trong đó “Chí Phèo” xứng đáng là một kiệt tác. Nhân vật chính cùng tên với tác phẩm là một kẻ lưu manh tha hóa nhưng sâu thẳm

trong bản chất lại là người lương thiện. Chí Phèo là hình tượng nhân vật độc đáo có một không hai trong lịch sử văn học Việt Nam hiện lên với ngoại hình, tính cách và tâm lí để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng độc giả.

Viết về người nông dân Nam Cao thường chú ý tới những con người thấp cổ bé họng, những số phận bi thảm họ càng nhẫn nhục thì càng bị chà đạp tàn nhẫn, bị cướp đi cả nhân hình lẫn nhân tính, bị đẩy đọa vào cảnh nghèo đói cùng đường và Chí Phèo chính là một trong những nhân vật tiêu biểu đại diện cho số phận người nông dân Việt Nam lúc bấy giờ.

Chí Phèo được tác giả Nam Cao khắc họa với ấn tượng đầu tiên mở đầu cho tác phẩm là tiếng chửi hé mở cho người đọc thấy sự bất hạnh của nhân vật. “Hắn vừa đi vừa chửi. Bao giờ cũng thế, cứ rượu xong là hắn chửi” Chí Phèo chửi ai? Hắn chửi trời, chửi đời, chửi cả làng Vũ Đại nhưng trời có hệ gì, đời chẳng là ai, cả làng Vũ Đại ai cũng nghĩ “Chắc nó trừ mình ra”, rồi hắn chửi cha mẹ đứa nào không chửi nhau với hắn, chửi chết mẹ đứa nào đẻ ra hắn nhưng cũng không ai đáp lời ngoài mấy con chó. Đối tượng chửi của Chí Phèo cứ thế thu hẹp phạm vi dần. Tiếng chửi ấy cho thấy sự bế tắc và tuyệt vọng nơi Chí. Lúc say cũng là lúc tỉnh táo nhất, không phải hắn hửi trong men rượu mà chửi rất tỉnh. Bởi Chí có tỉnh mới chọn đối tượng chửi logic và thâm thía nỗi thống khổ của bản thân mình. Chí bị cô lập, bị mọi người khinh rẻ, né tránh nếu có ai chửi nhau cùng hắn thì đó còn được gọi là giao tiếp dù cho chẳng hay ho gì nhưng có còn hơn không. Tuy nhiên hiện thực nghiệt ngã và đi ngược lại với mong muốn của hắn cả dân làng Vũ Đại đã dứt khoát không coi Chí là người, tuyệt nhiên không một ai thu nhận hắn vào xã hội chung mà coi hắn là con quỷ dữ.

Chí Phèo là thằng lưu manh tha hóa bị mất hết nhân hình và nhân tính. Về ngoại hình Nam Cao khắc họa hắn “Trông đặc như thằng sáng cá! Cái đầu thì trọc lóc, cái răng cạo trắng hớn, cái mặt thì đen mà rất cong cong, hai mắt gườm gườm trong góm chết. Hắn mặc quần nái đen với cái áo tây vàng. Cái ngực phanh đầy những nét chạm trổ rồng, phượng với một ông tướng cầm chùy, cả hai cánh tay cũng thế. Trông góm chết”. Dưới ngòi bút của Nam Cao Chí Phèo hiện lên với vẻ bề ngoài đúng chất thằng đầu bò, lưu manh, côn đồ khiến cho mọi người đều xa lánh hắn. Chí không còn là anh canh điền hiền lành giờ đây nhân tính của hắn cũng đã bị biến dạng méo mó. Vừa về làng hôm trước hôm sau đã thấy ngòi ngoài chợ uống rượu với thịt chó từ trưa đến xế chiều, say xỉn rồi xách vỏ chai đến nhà Bá Kiến rạch mặt ăn vạ để đòi lại danh dự và nhân phẩm đã bị cụ Bá tước đoạt.

Năm ấy nếu không phải Bá Kiến là kẻ đã đẩy Chí vào tù vì sự ghen tuông vô cớ với Chí Phèo về bà ba thì có lẽ bây giờ hắn không thành ra như vậy. Lần thứ hai hắn đến nhà cụ bá với vẻ mặt hiền lành gãi đầu gãi tai đòi đi ở tù, xin cụ cho vào tù sống nhưng thực chất là đòi miếng cơm tấc đất để mưu sinh. Đây là một nhu cầu chính đáng nhưng một lần nữa Bá Kiến lợi dụng nó để biến Chí thành tay sai, tên đòi nợ thuê cho hắn. Như vậy chế độ hà khắc của nhà tù phong kiến thực dân đã biến Chí Phèo từ một người hiền lành thành kẻ lưu manh, nay trở về để cho thế lực hắc ám như Bá Kiến hoàn thành nốt công đoạn cuối cùng biến Chí thành con quỷ dữ sống với kiếp thú vật độc ác.

Chí kể từ đó trượt dài trên cái dốc tha hóa, chìm đắm trong men say triền miên “Chưa bao giờ hắn tỉnh và có lẽ hắn chưa bao giờ tỉnh táo để nhớ rằng hắn có mặt ở đời”. Hắn là con quỷ dữ ở làng Vũ Đại “phá bao nhiêu cơ nghiệp, đập nát bao nhiêu cảnh yên vui, đạp đổ bao nhiêu hạnh phúc, làm chảy máu và nước mắt bao nhiêu người lương thiện” Chí Phèo đích thị đã không còn là người nữa hắn có thể làm bất cứ thứ gì mà người ta sai bảo trong lúc hắn say. Hắn mưu sinh

chỉ bằng một nghề cướp của giết người, rạch mặt ăn vạ cuộc đời của một con người nhưng lại đời lột quỷ ác.

Chí Phèo sau bảy tám năm đi biệt bỗng hần trở về làng sống trong những ngày tháng đen tối, sống không bằng đã chết, thân hình bị biến dạng, nhân tính bị bóp méo, linh hồn bị quỷ dữ cướp mất. Chí bị đẩy đến tận đáy cùng của xã hội, rơi vào tình cảnh bi thảm. Chắc hẳn Nam Cao cũng rất đau lòng khi buộc phải để cho nhân vật của mình chịu đựng biết bao bất hạnh, đắng cay nghiệt ngã nhưng tránh sao được hiện thực khắc nghiệt. Hoàn cảnh Chí Phèo là đại diện tiêu biểu cho số phận của người nông dân Việt Nam trước cách mạng tháng Tám.

Bản chất của người nông dân là hiền lành, lương thiện và cam chịu nhưng khi bị chèn ép đến đường cùng họ buộc phải vùng dậy đấu tranh đòi quyền sống. Chí Phèo cũng vậy bản chất thật sự con người hẳn là lương thiện. Điều đó được thể hiện trước đây hẳn là anh canh điền chất phác, vốn hiền lành và có lòng tự trọng. Khi hẳn bị bà ba vợ thứ ba của Bá Kiến bắt hẳn bóp chân mà lại kêu bóp lên trên, trên nữa “hắn thấy nhục hơn là thích”, “hắn chỉ thấy nhục chứ yêu đương gì”. Chí có nhân cách của người bình thường khi phải làm một việc không chính đáng hẳn cũng biết lo sợ, biết run, biết là mình bị xúc phạm đến lòng tự trọng. Ngày xưa ấy hẳn cũng đã từng có một thời mơ ước cuộc sống bình dị về một gia đình nhỏ nhỏ “Chông cuộc mướn cày thuê, vợ dệt vải, chúng lại bỏ một con lợn nuôi để làm vốn liếng. Khá giả thì mua dăm ba sào ruộng làm”. Anh Chí ngày ấy hiền như cục đất, bản tính đáng được yêu thương và trân trọng nhưng hiện thực đã đẩy anh đến đường cùng.

Con người lương thiện trong Chí thực sự trỗi dậy mạnh mẽ khi gặp thị Nở cảm nhận được tình người trong bát cháo hành và tình cảm chân thành của thị hẳn muốn hoàn lương, muốn sống đúng nghĩa là con người. Hẳn đã ngạc nhiên và cảm động biết bao trước hành động ân cần, săn sóc của thị. Lần đầu tiên giọt nước mắt tình người chảy ra, trái tim sắt đá bao năm nay được yêu thương trở lại. “Hắn thèm lương thiện hẳn muốn làm hòa với mọi người biết bao! Thị Nở sẽ mở đường cho hẳn. Thị có thể sống yên ổn với hẳn thì sao người khác lại không thể được”. Hẳn khao khát được hòa nhập với mọi người, hẳn đặt niềm tin vào thị, hẳn tin thị có thể giúp mình. Nhưng bị kích một lần nữa lại ập đến Chí Phèo sau năm ngày sống hạnh phúc với thị tưởng chừng sóng gió đã ngưng vậy mà Chí lại bị cự tuyệt quyền làm người bởi định kiến của bà cô thị Nở cũng như của toàn xã hội. Chí Phèo không còn lựa chọn nào khác ngoài cái chết ám ảnh với tiếng kêu đòi làm người lương thiện thống thiết trong khổ đau “Ai cho tao lương thiện? Làm thế nào cho mất được những mảnh chai trên mặt này?” Chí đã thực sự thức tỉnh và hồi sinh để nhận thức giá trị bản thân. Bản chất lương thiện trong người Chí không bị mất đi mà chỉ bị khuất lấp chỉ cần có cơ hội là trỗi dậy đòi quyền sống mãnh liệt. Chi tiết ấy cho thấy nét độc đáo riêng biệt: “Khi miêu tả người nông dân bị lưu manh hóa, Nam Cao không hề bôi nhọ nông dân mà trái lại đã đi sâu vào nội tâm nhân vật để phát hiện ra và khẳng định nhân phẩm của họ, ngay khi trong họ bị xã hội cướp đi cả nhân hình, nhân tính”.

Chí Phèo là nhân vật đại diện cho người nông dân Việt Nam sống trong chế độ phong kiến nửa thuộc địa tàn ác. Nhân vật Chí Phèo được khắc họa rất sinh động với lời trần thuật linh hoạt giọng điệu của tác giả và các nhân vật khác được đan xen, phối hợp với nhau, nghệ thuật điển hình hóa nhân vật được sử dụng thành công làm nên một nhân vật Chí Phèo có một không hai trong lịch sử văn học, khái quát được cả một hiện tượng trở thành quy luật xã hội: “Ở đâu có áp bức, ở đó có đấu tranh”

Như vậy bằng tài năng của nhà văn chân chính, Nam Cao đã để lại cho nền văn học dân tộc một kiệt tác nghệ thuật và một hình tượng nhân vật độc đáo. Trang văn đã khép lại nhưng tiếng kêu thống thiết của Chí vẫn khiến cho độc giả phải suy tư, trầm trở về bản chất tốt đẹp trong con người.

Bài văn mẫu số 3: Cảm nhận về nhân vật Chí Phèo trong truyện Chí Phèo

Nhà văn Nam Cao là một nhà văn tên tuổi có vị trí quan trọng trong nền văn học hiện thực Việt Nam. Việc xây dựng nhân vật vô cùng đặc sắc điển hình tạo nên sự thành công trong sự nghiệp của Nam Cao đó chính là nhân vật Chí Phèo.

Với tác phẩm "Chí Phèo" tác giả Nam Cao xứng đáng với tên tuổi nổi bật của mình trong nền văn học nước nhà. Bởi nói tới nỗi khổ của người nông dân thì nhiều nhà văn đã thành công với nhiều tác phẩm nổi tiếng như tác phẩm Tắt Đèn của Ngô Tất Tố.

Chí Phèo là một thanh niên bản tính hiền lành, lương thiện, nhưng chính xã hội phong kiến, tầng lớp bóc lột của xã hội cũ đã chà đạp, xô đẩy cuộc đời Chí Phèo tới chân tường, không lối thoát, đánh mất giá trị con người mình, mất đi tính lương thiện vốn có của người nông dân hiền lành chất phác.

Nhân vật Chí Phèo khổ từ khi mới sinh ra, bởi anh là đứa trẻ mồ côi bị bỏ rơi trong chiếc lò gạch cũ. Rồi may mắn được bác phó cối nhặt về nuôi dưỡng thương yêu như con của mình. Nhưng chỉ được vài năm thì bác phó cối chết đi, Chí Phèo lang thang đi ở đợ cho hết nhà này tới nhà khác kiếm miếng ăn.

Năm mười mấy tuổi Chí Phèo đi làm canh điền cho gia đình giàu có quyền lực nhất làng Vũ Đại chính là nhà Bá Kiến. Chí Phèo được tiếng là hiền lành chăm chỉ như cục đất suốt ngày chỉ biết làm việc mà thôi. Dù không được học hành nhiều nhưng Chí Phèo hiểu thế nào là đúng sai, phải trái. Trong nhà Bá Kiến có bà Ba thường xuyên bắt Chí Phèo lên hầu hạ bóp chân, đấm lưng, bà ba còn trẻ nên có nhiều mong muốn trong vấn đề tình cảm, nhưng lão Bá Kiến thì già rồi nên không thể chiều bà thường xuyên được. Bà ba vợ lão Bá Kiến để mắt tới Chí Phèo, Chí Phèo biết và lão Bá Kiến biết.

Những lúc như vậy, Chí Phèo cảm thấy nhục chứ chẳng vui về gì. Lão Bá Kiến thì sinh ghen tuông vô cớ với Chí Phèo rồi lão âm mưu vu vạ, cho Chí Phèo tội ăn cắp đẩy anh vào tù chùng bẫy, tám năm gì đó tưởng đâu Chí Phèo đã chết mất mạng trong tù rồi chẳng ai còn nhớ tới anh nữa.

Chính những thời gian bị ngồi tù oan đã biến Chí Phèo từ con người hiền lành lương thiện trở thành một kẻ bị lưu manh hóa, đánh mất tính lương thiện trong mình. Khi mãn hạn tù trở về làng Vũ Đại, Chí Phèo đã biến thành một người hoàn toàn khác với trước kia, một tên giang hồ thật sự, răng cạo trắng ớn, đầu trọc lóc, ai nhìn thấy hấn cũng lảng tránh. Hấn đã trở thành tay sai cho Bá Kiến trong những việc đánh đấm đòi nợ thuê. Cuộc đời Chí Phèo từ khi ra tù về hấn triền miên trong những cơn say rượu, hết rượu, hết tiền hấn cướp để có tiền tiếp tục mua rượu uống. Hấn thật sự đã biến chất trở thành nỗi khiếp sợ của những người dân hiền lành lương thiện.

Khi xây dựng nhân vật Chí Phèo có lẽ Nam Cao đã phản ánh vô cùng sống động, chân thực cuộc sống của xã hội cũ, những người nông dân bị bần cùng, hủy hoại về tâm hồn vì sự nghèo khổ áp bức, tới cùng quần. Nhân vật Chí Phèo bị sa lầy trong vũng bùn của sự xuống cấp đạo đức, tha hóa lòng nhân hậu sự lương thiện. Nhưng chính Bá Kiến và xã hội lúc đó là nguyên nhân xô đẩy Chí Phèo tới bước đường đó. Sự tha hóa của Chí Phèo đã tố cáo tội ác dã man của xã hội phong kiến đã chà đạp lên nhân cách số phận của người nông dân, khiến cho người nông dân đánh mất nhân cách, tính thiện lương trong con người mình.

Càng đi sâu vào những bi kịch của người nông dân trước khi cách mạng tháng Tám xảy ra Nam Cao càng nhận ra những vẻ đẹp tiềm ẩn bên trong vẻ ngoài xù xì gai góc của họ. Mỗi người nông dân đều có nội tâm phong phú sâu sắc. Chí Phèo là một con người lương thiện, bản chất hiền lành nhưng chính xã hội đó đã tước đi quyền làm người lương thiện của Chí Phèo.

Cuộc gặp gỡ giữa Chí Phèo và Thị Nở là một cuộc gặp gỡ định mệnh, chính bát cháo hành của Thị Nở khi Chí Phèo ốm đã cứu vớt linh hồn con người của anh. Chí Phèo cảm thấy một cảm giác khó tả anh mong ước mơ hồ nhớ về nguyện vọng ước mơ của mình ngày xưa. Khi muốn có một mái ấm gia đình, vợ làm việc vợ, chồng làm việc chồng cùng nhau sum vầy sớm tối bên nhau.

Lần đầu tiên sau nhiều năm Chí Phèo tỉnh rượu hẩn mơ hồ nhận thấy sự cô đơn của cuộc đời mình. Chí Phèo muốn có gia đình nhưng cánh cửa trở về làm người lương thiện đang mở ra bỗng đóng sầm trước mắt Chí Phèo. Khi bà cô ruột của Thị Nở không cho Thị Nở qua lại với anh, chê anh là thằng không cha không mẹ, thằng chuyên làm nghề rạch mặt ăn vạ...

Chí Phèo hận lắm, anh cảm thấy mình chẳng còn gì để mất cả anh muốn trả thù. Anh sẽ tìm tới bà cô Thị Nở cho bà ta một bài học, nhưng bàn chân của Chí Phèo lại đưa anh tới nhà lão Bá Kiến bởi trong tiềm thức Chí Phèo hiểu rằng mình trở nên mất lương thiện, mất tính người đi tới bước đường này đều do lão Bá Kiến gây ra. Câu hỏi Chí Phèo hỏi lão Bá Kiến khiến người đọc vô cùng xúc động "Ai cho tao lương thiện?" đó là câu hỏi thấm thía sâu sắc thể hiện sự đồng cảm của tác giả Nam Cao với đứa con tinh thần của mình.

Câu chuyện khép lại để lại trong lòng bạn đọc nhiều ám ảnh day dứt trong lòng người đọc về cuộc đời số phận của nhân vật Chí Phèo một con người đáng thương hơn đáng giận, một số phận bị bần cùng lưu manh hóa nhưng thực chất trong con người anh ta sự lương thiện vẫn luôn tồn tại, chỉ có điều nó bị xã hội phong kiến chà đạp lên mà thôi.

Truyện ngắn "Chí Phèo" với cốt truyện độc đáo, thể hiện sự nhân văn, nhân đạo của Nam Cao khi đi sâu khai thác nội tâm bên trong con người lao động thể hiện một cây bút lão luyện thiên tài của nền văn học hiện thực. Chí Phèo thật sự là một tác phẩm kinh điển của nền văn học hiện thực nước ta cho chúng ta một cái nhìn mới mẻ độc đáo hơn.

Bài văn mẫu số 4: Cảm nhận về nhân vật Chí Phèo trong truyện Chí Phèo

Với tác phẩm truyện ngắn "Chí Phèo", Nam Cao xứng đáng là một trong những tên tuổi lớn của trào lưu văn học hiện thực giai đoạn trước Cách mạng tháng Tám 1945 cùng với những cái tên như Ngô Tất Tố, Nguyễn Công Hoan, Vũ Trọng Phụng... Có thể nói cùng viết về đề tài nông dân nhưng các tác phẩm của nhà văn Nam Cao, đặc biệt là trong thể loại truyện ngắn thì "Chí

Phèo” đã đạt tới một giá trị nhân đạo sâu sắc thông qua một hình thức mới mẻ. Nếu như các nhà văn khác đi sâu vào phản ánh phong tục hay đời sống cùng cực của nông dân dưới thời thực dân phong kiến thì Nam Cao lại chú trọng đến việc thể hiện nỗi đau đớn đến tột cùng của những tâm hồn, nhân cách bị xúc phạm, bị hủy diệt. Đồng thời, ông cũng kín đáo bênh vực và khẳng định nhân phẩm của những con người cùng khổ. Có thể nói rằng Chí Phèo là nhân vật thể hiện rõ nhất cái nhìn mới mẻ của Nam Cao về người nông dân trước Cách mạng.

Nhân vật Chí Phèo vốn là một thanh niên hiền lành, lương thiện nhưng đã bị bọn cường hào ở làng Vũ Đại đẩy vào bước đường cùng. Là một đứa con hoang bị bỏ rơi từ lúc mới lọt lòng, Chí được một bác phó cối không con đem về nuôi. Bác phó cối chết, Chí tứ cố vô thân, hết đi ở cho nhà này lại đi ở cho nhà khác. Hoàn cảnh éo le không cha không mẹ, không một tác đất cắm dùi, Chí lớn lên như cây cỏ, chẳng được ai ban cho chút tình thương. Trong khoảng thời gian làm canh điền cho nhà lí Kiến, Chí được tiếng là hiền như đất. Dù nghèo khổ, không được giáo dục nhưng Chí vẫn biết đâu là phải trái, đúng sai, đâu là tình yêu và đâu là sự dâm dăng đáng khinh bỉ. Mỗi lần bị mụ vợ ba lí Kiến bắt bóp chân, Chí chỉ thấy nhục chứ yêu đương gì. Và cũng như biết bao nông dân nghèo khác, Chí đã từng mơ ước một cuộc sống gia đình đơn giản mà đậm ấm: Chồng cuốc mướn cày thuê, vợ dệt vải. Chúng lại bỏ một con lợn để làm vốn liếng. Nếu làm ăn khá giả thì mua dăm ba sào ruộng làm. Một con người rất lành rồi cái mầm thiện trong con người Chí sớm bị quật ngã tả tơi và không sao gượng dậy được nữa.

Có ai ngờ đâu một anh canh điền chất phác đến thật thà ấy đã thực sự bị tha hóa bởi sự ghen ghét, thù hận, để rồi biến thành con quỷ dữ của làng Vũ Đại. Vì ghen tuông vô lối, lí Kiến đã nhẫn tâm đẩy anh Chí vào tù và nhà tù thực dân đã nhào nặn Chí thành một con người khác hẳn. Đây chính là nguyên nhân trực tiếp tạo nên bước ngoặt đau thương và bi kịch trong cuộc đời Chí. Nhưng có thể nói nguyên nhân sâu xa chính là xã hội đương thời với những thế lực bạo tàn luôn tìm cách vùi dập những người nông dân thấp cổ bé họng như Chí. Chí bị đẩy vào con đường bán rạch, lưu manh hóa là tất yếu.

Khi ra tù, Chí như đã biến thành một con người hoàn toàn khác trước, với một cái tên sặc mùi giang hồ là Chí Phèo: Hăn về lớp này trông khác hẳn, mới đầu chẳng ai biết hăn là ai. Trông đặc như thằng sảng đá... Cái đầu thì trọc lóc. Cái răng cạo trắng hớn, cái mặt thì đen mà lại rất căng căng, hai mắt gườm gườm trông gớm chết! Hăn mặc cái quần nái đen với cái áo tây vàng. Cái ngực phanh, đầy những nét chạm trổ rồng phượng với một ông tướng cầm chùy, cả hai cánh tay cũng thế. Có thể nói chính nhà tù thực dân tiếp tay cho tên cường hào lí Kiến, bắt bỏ tù một anh Chí hiền lành, vô tội, để rồi thả ra một gã Chí Phèo lưu manh, côn đồ. Từ một người nông dân hiền lành, lương thiện, Chí bị biến thành quỷ dữ.

Khi mà Chí Phèo trở về làng Vũ Đại, cái mảnh đất quần ngư tranh thực, cá lớn nuốt cá bé ấy, Chí Phèo không thể hiền lành, nhẫn nhục như trước nữa. Hăn đã nắm rõ được quy luật khắt khe của sự sinh tồn: những kẻ cùng đinh càng hiền lành càng bị ức hiếp đến không thể ngóc đầu lên được. Hăn dường như đã hiểu và biết rằng phải dữ dằn, lì lợm, tàn ác mới mong tồn tại. Hăn đã mượn men rượu để tạo ra những cái đó. Hăn chìm ngập trong những cơn say triền miên và làm những việc như rạch mặt ăn vạ, đâm chém người cũng trong cơn say. Chí Phèo đã bị bá Kiến – kẻ thù của hăn biến thành con dao trong tay cường hào, thâm độc.

Và với nhân vật Chí Phèo, nhà văn Nam Cao đã phản ánh chân thực và sinh động bi kịch bị hủy diệt tâm hồn và nhân phẩm của những người nông dân nghèo khổ. Chí Phèo đã bị sa lầy trong vũng bùn của sự tha hóa mà không thể nào gượng đứng lên được, càng lúc càng lún sâu xuống

đáy. Cũng có lẽ rằng hắn cũng không biết rằng hắn là con quỷ dơ của làng Vũ Đại, để tác quái cho bao nhiêu dân làng. Hắn biết đâu hắn đã phá vỡ bao nhiêu cơ nghiệp của mọi người, đập nát bao cảnh yên vui, đập đổ bao nhiêu hạnh phúc, làm chảy máu và nước mắt của bao nhiêu người lương thiện. Và vô tình hắn cũng đã đập nát tất cả những gì thuộc về tư cách của một con người trong hắn. Tất cả dân làng Vũ Đại đều quay lưng lại với hắn, khinh bỉ và ghê tởm hắn. Người ta rất sợ bộ mặt đầy những vết sẹo ngang dọc gần giống như mặt của một con thú dữ, sợ con quỷ trong tâm hồn hắn.

Có thể nói sự tha hóa của Chí Phèo một mặt tố cáo sự tàn bạo của xã hội thực dân phong kiến đã không cho con người được làm người, mặt khác thể hiện giá trị nhân đạo mới mẻ của Nam Cao trong cách nhìn nhận số phận người nông dân trước Cách mạng.

Dường như đã đi sâu vào bi kịch tinh thần của nông dân, Nam Cao nhận ra vẻ đẹp ẩn chứa trong sâu thẳm tâm hồn họ. Chí Phèo luôn luôn bị bạo lực đen tối hủy diệt nhân phẩm nhưng trong đầu óc hắn như vẫn còn le lói đâu đó ánh lửa thiên lương và khát khao được làm người. Cái độc đáo của Nam Cao chính là ở chỗ tác giả đã để cho nhân vật Chí Phèo chênh vênh giữa hai bờ Thiện – Ác. Có thể nói đằng sau bộ mặt dữ người dữ thú là nỗi đớn đau, vật vờ của một kẻ sinh ra là người mà bị cự tuyệt quyền làm người. Trong cơn say triền miên, Chí Phèo cất tiếng chửi trời, chửi đời... Tiếng chửi của hắn như một thông điệp phát đi, và sau đó lại cầu mong có sự đáp lại nhưng cả làng Vũ Đại chẳng ai thèm chửi nhau với hắn. Cho đến cuối cùng thì chỉ có ba con chó dữ và một thằng say rượu. Người ta coi hắn chẳng khác gì một con chó dại mà thôi, ai cũng đều xa lánh và sợ hãi.

Những khi hắn tỉnh rượu, nỗi lo sợ xa xôi và sự cô đơn tràn ngập lòng hắn. Hắn thèm được làm hòa với mọi người biết bao! Mối tình bất chợt và bất ngờ với Thị Nở có thể nói là món quà nhân ái mà Nam Cao ban tặng cho Chí Phèo. Tình yêu của Thị Nở đã làm hồi sinh lại cho Chí Phèo, đánh thức lương tri và khát vọng làm người của hắn. Lần đầu tiên trong đời, hắn - một tên Chí Phèo tha hóa kia lại sợ cô đơn và hắn muốn khóc khi nhận bát cháo hành từ tay Thị Nở. Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm dài đắng đắng, những âm thanh quen thuộc của cuộc sống vọng đến tai hắn và ngân vang trong lòng hắn, khiến hắn càng thêm được làm một con người bình thường như bao người khác và khắp khởi hi vọng Thị Nở sẽ mở đường cho hắn.

Nhưng lúc này đây thì cánh cửa cuộc đời vừa mới hé mở đã bị đóng sập lại trước mặt Chí Phèo. Bà cô Thị Nở – đại diện cho dân làng Vũ Đại – đã dứt khoát không chấp nhận Chí Phèo. Từ hi vọng hạnh phúc, thì giờ đây Chí Phèo rơi xuống vực thẳm tuyệt vọng. Lần đầu tiên trong đời hắn ý thức sâu sắc về số phận bất hạnh của mình. Hắn lại đem rượu ra uống để mong cơn say làm vơi bớt khổ đau, tui nhục nhưng khôn nổi càng uống hắn càng tỉnh. Hắn đã thực sự muốn làm người trở lại, muốn làm người lương thiện nhưng cả làng Vũ Đại tẩy chay hắn, không ai coi hắn là người. Hắn cũng không thể tiếp tục làm quỷ dữ bởi đã ý thức sâu sắc về bi kịch đời mình.

Có thể nói để giành lại sự sống cho tâm hồn, thì Chí Phèo buộc phải từ bỏ thể xác. Chí Phèo đã chết trên ngưỡng cửa trở về cuộc sống của một người lương thiện. Cái chết vật vờ, đau đớn và câu hỏi cuối cùng của Chí Phèo: Ai cho tao lương thiện? còn làm day dứt và ám ảnh lương tâm người đọc cho đến tận ngày nay. Đó cũng là câu hỏi lớn của Nam Cao: Làm thế nào để con người được sống đích thực là con người trong cái xã hội tàn bạo ấy?

Với truyện ngắn đặc sắc “Chí Phèo”, Nam Cao đã thực sự đạt tới tầm cao của tư tưởng nhân đạo khi nhìn nhận và đánh giá người nông dân trước Cách mạng. Nhà văn không dừng ở hiện tượng

bên ngoài mà đi sâu vào thể hiện bản chất bên trong của con người. Nam Cao cũng đã chứng tỏ bút lực già dặn của mình qua tài nghệ xây dựng hình tượng nhân vật điển hình trong hoàn cảnh điển hình. Ý nghĩa xã hội của hình tượng Chí Phèo rất lớn và sức sống của nó cũng thật lâu dài. Có thể nói tác phẩm và nhân vật đã tôn vinh tên tuổi Nam Cao trong lịch sử văn chương của nước ta.

CLICK NGAY vào nút **TẢI VỀ** dưới đây để tải các bài văn mẫu: Cảm nhận về nhân vật Chí Phèo trong truyện Chí Phèo Văn lớp 11 file word, pdf hoàn toàn miễn phí.